

Înalta Curte de Casație și Justiție

Completul pentru soluționarea recursul în interesul legii

Decizie nr. 9/2022 din 21 martie 2022

Dosar nr. 3038/1/2021

Publicat în Monitorul Oficial, Partea I nr. 465 din 10 mai 2022

Corina-Alina Corbu - președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele completului

Daniel Grădinaru - președintele Secției penale

Laura-Mihaela Ivanovici - președintele Secției I civile

Valentina Vrabie - președinte delegat al Secției a II-a civile

Denisa Angelica Stănișor - președintele Secției de contencios administrativ și fiscal

Rodica Cosma - judecător la Secția penală

Ioana Alina Ilie - judecător la Secția penală

Ioana Bogdan - judecător la Secția penală

Anca Mădălina Alexandrescu - judecător la Secția penală

Oana Burnel - judecător la Secția penală

Rodica Aida Popa - judecător la Secția penală

Mircea Mugurel Șelea - judecător la Secția penală

Ana-Hermina Iancu - judecător la Secția penală

Alin Sorin Nicolescu - judecător la Secția penală

Alexandra Iuliana Rus - judecător la Secția penală

Constantin Epure - judecător la Secția penală

Francisca Maria Vasile - judecător la Secția penală

Elena Barbu - judecător la Secția penală

Leontina Șerban - judecător la Secția penală

Denisa Livia Băldean - judecător la Secția I civilă

Lavinia Curelea - judecător la Secția I civilă

Csaba Bela Nasz - judecător la Secția a II-a civilă

Rodica Dorin - judecător la Secția a II-a civilă

Alina-Nicoleta Ghica-Velescu - judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Virginia Filipescu - judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Pe rol se află Dosarul nr. 3.038/1/2021, având ca obiect recursul în interesul legii formulat de către procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, vizând următoarea problemă de drept:

Organul judiciar competent să soluționeze plângerea persoanei nemulțumite în ipoteza în care procurorul ierarhic superior celui care a emis soluția de clasare a admis-o, a infirmat soluția procurorului de caz și a dat o nouă soluție de clasare, pentru alte motive decât cele invocate deotent.

Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii este constituit conform prevederilor art. 473 alin. (1) din Codul de procedură penală și ale art. 34 alin. (2) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare.

Ședința este prezidată de către președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecător Corina-Alina Corbu.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna procuror Nicoleta Ecaterina Eucarie, procuror în cadrul Secției judiciare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent Adina Andreea Ciuhan Teodoru, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 35 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare.

Magistratul-asistent referă cu privire la obiectul recursului în interesul legii promovat de procurorul general prin

sesizarea din data de 16 decembrie 2021. De asemenea, magistratul a arătat că la dosar au fost depuse raportul asupra recursului în interesul legii, precum și punctele de vedere formulate de Direcția legislație, studii, documentare și informatică juridică din cadrul instanței supreme, de Departamentul de drept penal din cadrul Facultății de Drept, Universitatea din București, de Centrul de cercetări în științe penale din cadrul Facultății de Drept a Universității de Vest din Timișoara.

Totodată, la dosar au fost depuse și punctele de vedere formulate de doamnele judecătorești Ioana Alina Ilie și Francisca Maria Vasile.

După prezentarea referatului de către magistratul-asistent, președintele Completului pentru soluționarea recursului în interesul legii, doamna judecătorească Corina-Alina Corbu, președinte al Înaltei Curți de Casație și Justiție, constatând că în cauză nu sunt chestiuni prealabile de invocat, a solicitat doamnei procuror Nicoleta Ecaterina Eucarie să susțină punctul de vedere cu privire la admisibilitatea recursului în interesul legii ce face obiectul cauzei de față.

Reprezentantul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a apreciat că sesizarea îndeplinește toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 472 din Codul de procedură penală și a solicitat stabilirea unui mod unitar de interpretare și aplicare a dispozițiilor legale în sensul de a se statua că organul judiciar competent să soluționeze plângerea persoanei nemulțumite în ipoteza în care procurorul ierarhic superior celui care a emis soluția de clasare a admis-o, a infirmat soluția procurorului de caz și a dat o nouă soluție de clasare, pentru alte motive decât cele invocate de petent, potrivit art. 339 alin. (5) din Codul de procedură penală, este procurorul ierarhic superior.

În argumentarea punctului de vedere formulat, doamna procuror a arătat că în ipoteza în care procurorul ierarhic superior celui care a emis soluția admite plângerea persoanei interesate, acesta face din oficiu propriul examen al soluției și, în baza propriilor motive, care excedează celor invocate de petiționar, infirmă soluția și dispune tot clasarea, dar în baza altor temeiuri de fapt sau de drept. În acest caz, soluția infirmată de procurorul ierarhic superior nu mai are nicio putere, astfel că, prin adoptarea de către acesta din urmă a unei noi soluții de netrimiteră în judecată - diferită sau identică în conținut, întemeiată pe motivele invocate în plângerea petentului sau pe alte motive -, ne vom afla din nou în prima etapă a procedurii ce presupune, cu necesitate, verificarea acestei soluții pe cale ierarhică.

În aceste condiții, atacarea direct la judecătorul de cameră preliminară a soluției de netrimiteră în judecată, în absența confirmării acesteia de procurorul ierarhic superior, echivalează cu o prematură sesizare a instanței.

În acest context, art. 339 alin. (5) din Codul de procedură penală trebuie interpretat prin raportare la dispozițiile art. 340 din Codul de procedură penală, rezultând că numai în cazul respingerii plângerii persoana interesată se poate adresa judecătorului de cameră preliminară. Această din urmă soluție este rezultatul exercitării controlului ierarhic întemeiat exclusiv pe art. 64 alin. (3) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Pe cale de consecință, noua soluție nu se va întemeia pe dispozițiile art. 339 din Codul de procedură penală, câtă vreme motivele plângerii nu au fost însușite de procurorul care a exercitat controlul. Noua soluție de clasare, pronunțată subsecvent controlului exercitat în temeiul menționat, este o soluție autonomă ce trebuie supusă, la rândul său, controlului în cadrul Ministerului Public, înainte de a fi sesizat judecătorul de cameră preliminară. Doar în situația în care procurorul ierarhic superior, astfel sesizat, a respins plângerea și a menținut soluția prim-procurorului/procurorului ierarhic superior sau nu a soluționat plângerea în termenul legal prevăzut de art. 338 din Codul de procedură penală, persoana vătămată, precum și orice alte persoane ale căror interese legitime sunt afectate se pot adresa cu plângere instanței de judecată.

Pentru aceste considerente, doamna procuror a solicitat admiterea recursului în interesul legii și stabilirea modului unitar de interpretare a dispozițiilor legale. Răspunzând întrebărilor adresate de unul dintre membrii completului de judecată, vizând ipoteza în care plângerile succesive ar fi admise de procurorii superiori pe linie ierarhică, însă pentru alte considerente decât cele expuse de petent, nu s-ar ajunge la negarea accesului la instanță, nefiind emisă, în succesiunea ordonanțelor, o soluție de respingere, doamna procuror a precizat că nu se neagă accesul la instanță, procurorul ierarhic superior având obligația să verifice sub toate aspectele probele și actele aflate la dosar.

Președintele completului pentru soluționarea recursului în interesul legii, doamna judecătorească Corina-Alina Corbu, președinte al Înaltei Curți de Casație și Justiție, constatând că nu sunt întrebări de formulat din partea membrilor completului, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a reținut dosarul în pronunțare asupra recursului în interesul legii.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL PENTRU SOLUȚIONAREA RECURSULUI ÎN INTERESUL LEGII,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

1. Problema de drept care a generat practica neunitară

Prin recursul în interesul legii formulat de către procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție s-a susținut că în practica judiciară națională nu există un punct de vedere unitar privind organul judiciar competent să soluționeze plângerea persoanei nemulțumite în ipoteza în care procurorul ierarhic superior celui care a emis soluția de clasare a admis-o, a infirmat soluția procurorului de caz și a dat o nouă soluție de clasare, pentru alte motive decât cele invocate de petent.

2. Examen jurisprudential

2.1. Într-o primă orientare a practicii, judecătorii de cameră preliminară au procedat la judecarea cauzelor având ca obiect plângerile formulate împotriva soluțiilor de netrimitere în judecată în situația în care soluția procurorului de caz a fost infirmată de către procurorul ierarhic superior cu consecința dispunerii unei noi soluții de clasare. În această ipoteză, judecătorii de cameră preliminară nu s-au dezinvestit, cu toate că noua soluție de clasare dispusă în cauză nu a fost atacată la următorul procuror ierarhic.

În majoritatea cauzelor, problema de drept privind competența nu a fost pusă în discuția părților și analizată distinct, instanțele procedând direct la soluționarea plângerilor.

Doar în Încheierea nr. 91 din 11 mai 2021, pronunțată de Judecătoria Motru în Dosarul nr. 49/263/2021, s-a arătat că prim-procurorul Parchetului de pe lângă Tribunalul Gorj (în calitate de procuror ierarhic superior celui care a infirmat soluția procurorului de caz), în mod corect, a respins plângerea petentului ca inadmisibilă, întrucât aceasta trebuia adresată direct instanței.

2.2. În cea de-a doua orientare jurisprudentială s-a considerat că nu poate fi sesizat judecătorul de cameră preliminară anterior formulării unei plângeri la procurorul ierarhic superior celui care a infirmat soluția procurorului de caz și a dispus o nouă soluție de clasare.

În sprijinul acestei opinii s-a arătat că din interpretarea sistematică a prevederilor art. 336-339 și art. 340 din Codul de procedură penală rezultă că asigurarea controlului intern al soluțiilor presupune parcurgerea a două etape: procedura de control pe cale ierarhică în cadrul unității de parchet, care presupune o verificare a legalității și temeiniciei soluției de clasare sau renunțare la urmărirea penală de către procurorul ierarhic superior celui care a dispus-o, în cazul soluțiilor de netrimitere în judecată, și procedura judiciară, care presupune verificarea actului de către judecătorul de cameră preliminară în procedura specială reglementată de art. 340 din Codul de procedură penală.

În situația în care soluția de neurmărire sau netrimitere în judecată este infirmată de către procurorul ierarhic superior în procedura prevăzută de art. 339 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, soluția acestuia din urmă urmează a fi supusă controlului ierarhic din rațiuni ce țin de respectarea principiului controlului și subordonării ierarhice, dar și a dreptului părții de a beneficia de un dublu control al soluțiilor de netrimitere în judecată.

2.3. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

Prin Decizia nr. 1 din 19 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 18 iunie 2009, în aplicarea dispozițiilor art. 278 alin. 2 și 3 și ale art. 278¹ alin. 1 și alin. 2 teza a II-a din Codul de procedură penală s-a stabilit: "Organul judiciar competent să soluționeze plângerea împotriva rezoluției sau ordonanței prim-procurorului, prin care s-a infirmat rezoluția sau ordonanța procurorului de netrimitere în judecată și s-a dat aceeași ori altă soluție de netrimitere în judecată, pentru alte motive sau pentru unele dintre motivele invocate de petent, este procurorul ierarhic superior.

Numai în situația în care, la rândul său, procurorul ierarhic superior, astfel sesizat, a respins plângerea și a menținut soluția prim-procurorului sau nu a soluționat plângerea în termenul legal prevăzut la art. 277 din Codul de procedură penală, persoana vătămată, precum și orice alte persoane ale căror interese legitime sunt afectate se pot adresa cu

plângere instanței de judecată."

2.4. Jurisprudența Curții Constituționale

2.4.1. Prin Decizia nr. 478/2017 referitoare la respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 339 alin. (5) din Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 734 din 12 septembrie 2017, Curtea Constituțională a reținut:

" **20.** Stabilirea unor reguli speciale de procedură în cazul soluționării plângerilor împotriva actelor procurorului este realizată de legiuitor în exercitarea competenței sale constituționale. Astfel, potrivit art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, legiuitorul poate institui reguli speciale de procedură, ca modalități de exercitare a drepturilor procedurale, principiul accesului liber la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri, însă în formele și modalitățile instituite de lege. Așa fiind, prin instituirea procedurii potrivit căreia ordonanțele prin care se soluționează plângerile împotriva soluțiilor, actelor sau măsurilor procurorului nu mai pot fi atacate cu o nouă plângere la procurorul ierarhic superior, ca de altfel în toate cazurile în care legiuitorul a condiționat valorificarea unui drept de exercitarea sa în cadrul unei anumite proceduri, nu s-a urmărit restrângerea accesului liber la justiție, ci, exclusiv, instaurarea unui climat de ordine, indispensabil, în vederea exercitării dreptului constituțional prevăzut de art. 21 din Constituție. De altfel, faptul că ordonanțele procurorilor nu mai pot fi atacate cu o nouă plângere la procurorul ierarhic superior nu reprezintă o dimensiune a accesului liber la justiție. Practic, autorul nu se plânge de faptul că nu poate accesa prin intermediul normelor procedurale o instanță judecătorească, ci că ar dori ca plângerea sa să fie soluționată, așadar, nu judecată, de procurorul ierarhic superior. Or, o asemenea chestiune nu poate fi întemeiată pe dispozițiile art. 21 din Constituție, acest text legal reglementând accesul la justiție, și nu la diverse căi procedurale în cadrul ierarhiei Ministerului Public. Astfel, se previn abuzurile și se asigură protecția drepturilor și intereselor legitime ale celorlalte părți. Reglementarea de către legiuitor, în limitele competenței ce i-a fost conferită prin Constituție, a condițiilor de exercitare a unui drept - subiectiv sau procesual, inclusiv prin instituirea unor proceduri speciale, nu constituie o restrângere a exercițiului acestuia, ci doar o modalitate eficientă de a preveni exercitarea sa abuzivă, în detrimentul altor titulari de drepturi în egală măsură ocrotite.

21. Așa fiind, nu poate fi primită critica referitoare la afectarea accesului liber la justiție, deoarece cauza penală, odată rezolvată de către procuror, în condițiile art. 327 din Codul de procedură penală, va putea fi supusă controlului judecătorului de cameră preliminară, ocazie cu care partea interesată va putea critica inclusiv acele acte ale procurorului care au fundamentat soluția pronunțată" [în același sens sunt și Decizia nr. 610 din 28 septembrie 2017 referitoare la respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 339 alin. (5) și ale art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 15 noiembrie 2017 (paragrafele 17-21); Decizia nr. 677 din 6 noiembrie 2018 referitoare la respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. (2), art. 336 alin. (2) și art. 339 alin. (5) din Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 10 ianuarie 2019 (paragraful 26)].

2.4.2. Prin Decizia nr. 527 din 24 septembrie 2019 referitoare la respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 339 alin. (5) și ale art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 128 din 19 februarie 2020, Curtea Constituțională a reținut:

" **17.** (...) nu poate fi primită critica referitoare la afectarea accesului liber la justiție, deoarece cauza penală, odată rezolvată de către procuror, în condițiile art. 327 din Codul de procedură penală, va putea fi supusă controlului judecătorului de cameră preliminară, ocazie cu care partea interesată va putea critica inclusiv acele acte ale procurorului care au fundamentat soluția pronunțată. Astfel, atunci când procurorul va emite rechizitoriul prin care dispune trimiterea în judecată, cauza va ajunge în faza camerei preliminare, fază în care, potrivit art. 342 din Codul de procedură penală, judecătorul de cameră va verifica legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală. Atunci când procurorul va emite o ordonanță prin care clasează cauza, aceasta va putea ajunge, de asemenea, în fața unui judecător de cameră preliminară în condițiile art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală, petentul și intimații putând formula cereri și ridica excepții și cu privire la legalitatea administrării probelor ori a efectuării urmăririi penale, conform art. 341 alin. (2) teza finală din Codul de procedură penală. În sfârșit, atunci când procurorul va emite o ordonanță prin care renunță la urmărirea penală, ordonanța astfel pronunțată va fi verificată sub aspectul legalității și temeiniciei de prim-procurorul parchetului sau, după caz, de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, iar când a fost întocmită de acesta, verificarea se face de procurorul ierarhic superior. Ulterior, această ordonanță se transmite, spre confirmare, judecătorului de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță, iar, în fața acestuia, persoana care a făcut sesizarea, părțile, suspectul, persoana vătămată ori altă persoană interesată vor putea releva aspecte de legalitate și temeinicie a soluției

pronunțate.

18. De asemenea, prin Decizia nr. 105 din 28 februarie 2019, precitată, paragrafele 14 și 15, referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală, invocată într-o situație similară celei în care a fost invocată prezenta excepție, Curtea a reținut că, în fapt, autorul excepției a formulat la judecătorul de cameră preliminară o plângere întemeiată pe dispozițiile art. 340 și următoarele referitoare la plângerea împotriva soluțiilor de clasare din Codul de procedură penală, cadru procesual în care a fost invocată excepția de neconstituționalitate prin care s-a susținut că aceste dispoziții contravin Legii fundamentale, deoarece persoana nemulțumită de soluția de renunțare la urmărirea penală nu mai poate formula plângere împotriva unei astfel de ordonanțe, nici pe cale ierarhică, nici în fața judecătorului de cameră preliminară. Cu alte cuvinte, Curtea a reținut că ceea ce se solicită prin invocarea excepției este modificarea prevederilor art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală prin consacarea în conținutul lor a posibilității persoanei interesate de a formula plângere la judecătorul de cameră preliminară, nu numai împotriva ordonanțelor de clasare, ci și împotriva celor de renunțare la urmărirea penală. Curtea a constatat că o astfel de critică nu poate fi primită, fiind inadmisibilă, deoarece, așa cum rezultă din motivarea autorului, acesta este nemulțumit nu de conținutul reglementării deduse controlului de contencios constituțional, ci de forma eliptică a acesteia. Curtea a reținut că ceea ce se urmărește constă în revenirea la redactarea art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală în varianta existentă anterior Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 23 mai 2016. Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, aceasta «se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului». Așa fiind, din această perspectivă, excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă."

3. Punctul de vedere exprimat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este în sensul că organul judiciar competent să soluționeze plângerea persoanei nemulțumite în ipoteza în care procurorul ierarhic superior celui care a emis soluția de clasare a admis-o, a infirmat soluția procurorului de caz și a dat o nouă soluție de clasare, pentru alte motive decât cele invocate de petent, este procurorul ierarhic superior.

În argumentarea punctului de vedere s-a susținut că în urma examinării coroborate a dispozițiilor art. 339 alin. (1), (2) și (5) și ale art. 340 din Codul de procedură penală a rezultat că principiile avute în vedere de către Înalta Curte de Casație și Justiție la pronunțarea Deciziei nr. 1 din 19 ianuarie 2009 pronunțate în recurs în interesul legii (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 18 iunie 2009) se regăsesc în continuare în legislația procesual penală și pot fi valorificate prin prisma aspectelor de noutate apărute ulterior pronunțării acesteia.

Astfel, art. 336-339 din Codul de procedură penală reglementează un instrument juridic prin intermediul căruia persoana interesată, care are legitimitate procesuală în acest sens, provoacă un control de legalitate și temeinicie referitor la actele și măsurile de urmărire penală. Procurorul ierarhic superior celui care a efectuat actul sau care a emis soluția se pronunță asupra plângerii prin ordonanță.

În ipoteza în care plângerea este respinsă, împotriva acestei soluții persoana respectivă nu mai poate face o nouă plângere, pe verticală, în cadrul Ministerului Public, ci are exclusiv posibilitatea de a se adresa judecătorului de cameră preliminară, conform art. 340 din Codul de procedură penală.

În ipoteza în care procurorul ierarhic superior celui care a emis soluția admite plângerea persoanei interesate, face din oficiu propriul examen al soluției și, în baza propriilor motive, care excedează celor invocate de petiționar, infirmă soluția și dispune tot clasarea, dar în baza altor temeiuri de fapt sau de drept, soluția infirmată de procurorul ierarhic superior nu mai are nicio putere, astfel că, prin adoptarea de către acesta din urmă a unei noi soluții de netrimiteră în judecată - diferită sau identică în conținut, întemeiată pe motivele invocate în plângerea petentului sau pe alte motive -, ne vom afla din nou în prima etapă a procedurii ce presupune, cu necesitate, verificarea acestei soluții pe cale ierarhică.

În aceste condiții, atacarea direct la judecătorul de cameră preliminară a soluției de netrimiteră în judecată, în absența confirmării acesteia de procurorul ierarhic superior, echivalează cu o prematură sesizare a instanței.

În acest context, art. 339 alin. (5) din Codul de procedură penală trebuie interpretat prin raportare la dispozițiile art. 340 din Codul de procedură penală, care prevăd că numai în cazul respingerii plângerii persoana interesată se poate adresa judecătorului de cameră preliminară. De altfel, această din urmă soluție este rezultatul exercitării controlului ierarhic întemeiat exclusiv pe art. 64 alin. (3) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Pe cale de consecință, noua soluție nu se va întemeia pe dispozițiile art. 339 din Codul de procedură penală, câtă vreme motivele plângerii nu au fost însușite de procurorul care a exercitat controlul. De aceea, și noua soluție de clasare, pronunțată subsecvent controlului din oficiu exercitat în temeiul menționat, este o soluție autonomă care trebuie să se supună, la rândul ei, controlului în cadrul Ministerului Public, înainte de a fi sesizat judecătorul de cameră preliminară.

Doar în situația în care, la rândul său, procurorul ierarhic superior, astfel sesizat, a respins plângerea și a menținut soluția prim-procurorului/procurorului ierarhic superior sau nu a soluționat plângerea în termenul legal prevăzut de art. 338 din Codul de procedură penală, persoana vătămată, precum și orice alte persoane ale căror interese legitime sunt afectate se pot adresa cu plângere instanței de judecată.

4. Punctul de vedere exprimat de Direcția legislație, studii, documentare și informatică juridică este în sensul că, în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 339 alin. (5) din Codul de procedură penală, organul judiciar competent să soluționeze plângerea persoanei nemulțumite în ipoteza în care procurorul ierarhic superior celui care a emis soluția de clasare a admis-o, a infirmat soluția procurorului de caz și a dat o nouă soluție de clasare, pentru alte motive decât cele invocate de petent, este judecătorul de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță, conform dispozițiilor art. 340 și 341 din Codul de procedură penală.

Sub un prim aspect s-a arătat că, în raport cu dispozițiile art. 474 din Codul de procedură penală, se impune a se analiza dacă Decizia nr. 1 din 19 ianuarie 2009 pronunțată în recurs în interesul legii privind aplicarea și interpretarea dispozițiilor art. 278 alin. 2 și 3 și ale art. 278¹ alin. 1 și alin. 2 teza a II-a din Codul de procedură penală din 1968, în vigoare la acel moment, continuă să producă efecte în contextul actualei reglementări a legii procesuale penale.

S-a concluzionat în sensul că nu se mai poate acorda, în continuare, eficiență efectelor Deciziei nr. 1/2009, aplicabilitatea acesteia nemaifiind posibilă în raport cu faptul că în actuala reglementare regăsim o dispoziție legală contrară acestora, art. 339 alin. (5) din Codul de procedură penală, iar o modificare pe cale judiciară a acestor dispoziții exprese nu este posibilă. În susținerea opiniei exprimate, pe fondul problemei de drept, s-a arătat că art. 339 alin. (5) din Codul de procedură penală se referă la ordonanța procurorului ierarhic superior prin care acesta se pronunță cu privire la plângerea împotriva soluției, în ansamblul său, deci și la acele dispoziții care nu au în vedere strict temeinicia criticilor formulate de petent, o eventuală completare a soluției, o schimbare a acesteia sau a temeiului său neputând face obiectul controlului ierarhic, ci al judecătorului de cameră preliminară.

Prin introducerea dispozițiilor art. 339 alin. (5), intenția legiuitorului a fost aceea ca persoana care face plângerea, nemulțumită de soluție, să se poată adresa doar judecătorului, fără a mai trebui să parcurgă ierarhia în Ministerul Public. Această normă legală are rolul de a facilita accesul la justiție al persoanei nemulțumite de soluție, fiind introdusă tocmai pentru a renunța la practicile anterioare care presupuneau epuizarea plângerii pe cale ierarhică în cadrul Ministerului Public și de a evita, astfel, formularea unor plângeri succesive, în cascadă.

Totodată, s-a apreciat că nemulțumirea persoanei care a formulat plângerea continuă să se manifeste și după admiterea plângerii de procurorul ierarhic superior celui care a dat soluția de clasare, de infirmare a acesteia și de dispunere a unei noi soluții de clasare pentru alte motive decât cele invocate de petent, din moment ce soluția de admitere nu înlătură vătămarea inițială, ci doar îi modifică regimul juridic sub care se manifestă.

În raport cu considerentele expuse s-a concluzionat că în situația în care plângerea a avut ca efect infirmarea soluției procurorului de caz urmată de dispunerea de către procurorul ierarhic superior tot a unei soluții de clasare, dar pentru alte motive decât cele invocate de petent, persoana nemulțumită de soluția dată se poate adresa cu plângere judecătorului de cameră preliminară, fără a mai fi necesară parcurgerea unei alte etape prealabile de control ierarhic.

5. Opinia specialiștilor consultați

În considerarea art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, specialiștii din cadrul Universității București, Universității Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca și Universității de Vest din Timișoara au fost solicitați să exprime un punct de vedere asupra chestiunii de drept.

5.1. În punctul de vedere trimis de Departamentul de drept penal, Facultatea de Drept, Universitatea din București, s-a susținut că organul judiciar competent să soluționeze plângerea persoanei nemulțumite în ipoteza în care procurorul ierarhic superior celui care a emis soluția de clasare a admis-o, a infirmat soluția procurorului de caz și a dat o nouă soluție de clasare, pentru alte motive decât cele invocate de petent, este judecătorul de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță, în condițiile art. 340 și 341 din Codul de procedură penală.

Legitimarea procesuală necesară formulării plângerii la judecător în această situație este dată de existența unei consecințe vătămătoare pentru interesele legitime ale unei persoane (indiferent de calitatea procesuală dobândită sau măcar de deținerea unei astfel de calități), determinată de noua soluție de clasare.

În argumentarea punctului de vedere formulat s-a arătat că Decizia nr. 1 din 19 ianuarie 2009 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 18 iunie 2009), pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secțiile Unite, și-a încetat efectele odată cu intrarea în vigoare a noului Cod de procedură penală prin introducerea interdicției exprese prevăzute de art. 339 alin. (5) din Cod de procedură penală, potrivit căruia "ordonanțele prin care se soluționează plângerile împotriva soluțiilor, actelor sau măsurilor nu mai pot fi atacate cu plângere la procurorul ierarhic superior și se comunică persoanei care a făcut plângerea și celorlalte persoane interesate".

Prin urmare, indiferent că înglobează o dispoziție cu caracter pozitiv (admiterea plângerii) sau negativ (respingerea plângerii), ordonanțele de soluționare de către procurorul ierarhic superior sunt la nivel generic inatacabile, chiar dacă ele rămân, în esența lor, tot acte ale procurorului.

O nouă plângere mai poate fi formulată doar pentru o singură categorie de acte emise de procuror, respectiv pentru soluțiile de clasare, însă aceasta îmbracă forma unei plângeri autonome, adresată direct judecătorului și care privește legalitatea și temeinicia soluției de clasare, și nu modul de soluționare, de către procurorul ierarhic superior, a plângerii inițiale.

A declara aplicabilă în continuare, tale quale, dezlegarea dată prin Decizia pronunțată în recurs în interesul legii nr. 1 din 19 ianuarie 2009 înseamnă a provoca eludarea, pe cale judiciară, a unei interdicții instituite pe cale legală.

În contextul argumentelor prezentate s-a făcut referire la Decizia Curții Constituționale nr. 486 din 2 decembrie 1997 vizând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 din Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 6 martie 1998, în cuprinsul căreia (în paragraful final) s-a reținut într-un mod lipsit de echivoc, ca necesară, "o intervenție viitoare a legiuitorului prin care să se reglementeze dreptul persoanei de a se adresa instanței de judecată competente, atunci când este nemulțumită de soluția dată plângerii sale contra actelor procurorului".

În viziunea Curții Constituționale, în decizia anterior menționată, această ultimă condiție de admisibilitate se consideră îndeplinită ori de câte ori în urma parcurgerii etapei prelabile de control intern persoana interesată rămâne nemulțumită de soluția dată plângerii sale inițiale contra actelor procurorului.

Prin urmare, a insista în parcurgerea unui nou control intern, ierarhic, pentru soluția de clasare dispusă de procurorul ierarhic superior în urma admiterii plângerii persoanei interesate echivalează cu îndepărtarea de reperele obligatorii stabilite prin Decizia nr. 486 din 2 decembrie 1997 a Curții Constituționale și cu ignorarea opțiunii legiuitorului, exprimată prin dispozițiile art. 339 alin. (5) din Codul de procedură penală, de înlăturare a controlului în cascadă, prin plângeri succesive.

De altfel, în actuala reglementare procesual penală, această opțiune legislativă nu se manifestă conjunctural, ci în mod asumat, existând și alte instituții în care controlul jurisdicțional de legalitate și temeinicie a unui act al procurorului poate fi exercitat și în absența parcurgerii unui control intern, prealabil, la procurorul ierarhic superior.

O astfel de situație se regăsește în cazul redeschiderii urmăririi penale, în ipoteza reglementată prin dispozițiile art. 335 alin. (2) din Codul de procedură penală. Astfel, atunci când, ca urmare a apariției unor fapte sau împrejurări noi, procurorul de caz revocă ordonanța de clasare și dispune redeschiderea urmăririi penale, soluția procurorului este supusă, din oficiu, unui examen de legalitate și temeinicie realizat de judecătorul de cameră preliminară, fără a mai fi necesară atacarea în prealabil a acesteia la procurorul ierarhic superior.

Așadar, în opțiunea legiuitorului actual, accesul la judecător în cazul actelor esențiale ale procurorului poate fi declanșat uneori chiar în absența parcurgerii etapei prelabile a controlului ierarhic.

Prin urmare, un control judecătoresc imediat de legalitate și temeinicie, în considerarea ansamblului de garanții convenționale și naționale pe care le presupune orice procedură jurisdicțională, este de preferat în fața repetării controlului intern, ierarhic, care deja s-a dovedit ineficace.

5.2. Centrul de cercetări în științe penale din cadrul Facultății de Drept a Universității de Vest din Timișoara, în punctul de vedere transmis la dosar, a susținut că, în ipoteza în care plângerea a fost admisă doar în parte de către procurorul ierarhic superior, dispunându-se infirmarea soluției atacate pe baza altor temeuri de fapt sau de drept și dispunerea

unei noi soluții de clasare, plângerea va fi adresată procurorului ierarhic superior celui care a admis plângerea.

Astfel, în situația în care soluția de netrimiteră în judecată este infirmată de către primul procuror în procedura prevăzută de art. 339 din Codul de procedură penală, soluția acestuia din urmă urmează a fi supusă controlului ierarhic din rațiuni ce țin atât de respectarea principiului controlului și subordonării ierarhice, cât și de dreptul părții de a beneficia de un dublu control al soluțiilor de netrimiteră în judecată.

În acest context, soluția infirmată de procurorul ierarhic superior nu mai are nicio putere, astfel că prin adoptarea de către acesta din urmă a unei soluții de netrimiteră în judecată - diferită sau identică în conținut, întemeiată pe motivele invocate în plângerea petentului sau pe alte motive - ne vom afla din nou în prima etapă a procedurii ce presupune, cu necesitate, verificarea acestei soluții pe cale ierarhică.

6. Raportul asupra recursului în interesul legii

Judecătorul-raportor, prin raportul întocmit în cauza privind recursul în interesul legii promovat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, vizând interpretarea și aplicarea în mod unitar a dispozițiilor art. 339 alin. (5) din Codul de procedură penală, a constatat că recursul în interesul legii este admisibil, apreciind ca fiind îndeplinite cerințele impuse de dispozițiile art. 471 și 472 din Codul de procedură penală referitoare la titularul sesizării și la existența unei chestiuni de drept care a fost soluționată diferit de instanțele judecătorești, fiind depuse hotărâri definitive ce atestă existența unei jurisprudențe neunitare referitoare la problema de drept care constituie obiectul recursului în interesul legii

Rezumând problema de drept care a primit o soluționare diferită din partea instanțelor judecătorești, prin hotărâri judecătorești definitive, judecătorul-raportor a apreciat că actuala reglementare a dispozițiilor legale supuse interpretării unitare nu diferă, în esență, de aceea avută în vedere la elaborarea și adoptarea Deciziei nr. 1 din 19 ianuarie 2009 pronunțată în recurs în interesul legii de către Înalta Curte de Casație și Justiție constituită în Secții Unite.

Cu referire la problema de drept ce face obiectul sesizării, judecătorul-raportor a reținut că, în ipoteza admiterii plângerii de către procurorul ierarhic superior, dispoziția cuprinsă în alin. (5) al art. 339 din Codul de procedură penală trebuie interpretată prin coroborare cu dispozițiile art. 340 alin. (1) din același cod, care prevăd că "Persoana a cărei plângere împotriva soluției de clasare, dispusă prin ordonanță sau rechizitoriu, a fost respinsă conform art. 339 poate face plângere, în termen de 20 de zile de la comunicare, la judecătorul de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță".

Așadar, ca urmare a exercitării controlului de legalitate și temeinicie determinat de plângerea persoanei interesate, procurorul ierarhic superior, admitând plângerea și infirmând soluția atacată, dar dispunând în baza altor temeieri de fapt și/sau de drept tot o soluție de clasare, pronunță o soluție nouă asupra conflictului de drept penal ce se impune - dacă persoana interesată apreciază că și prin această nouă soluție de clasare i s-a adus o vătămare intereselor sale legitime - a fi verificată pe cale ierarhică în cadrul Ministerului Public, noua soluție asupra urmăririi penale finalizată cu clasarea cauzei adoptată de procurorul ierarhic superior neintrând sub incidența dispozițiilor art. 339 alin. (5) din Codul de procedură penală.

7. Înalta Curte de Casație și Justiție, examinând sesizarea cu recurs în interesul legii, raportul întocmit de judecătorul-raportor și dispozițiile legale ce se solicită a fi interpretate în mod unitar, reține următoarele:

7.1. Dispoziții legale relevante din Codul de procedură penală

Art. 339. - Plângerea împotriva actelor procurorului (1) Plângerea împotriva măsurilor luate sau a actelor efectuate de procuror ori efectuate pe baza dispozițiilor date de acesta se rezolvă, după caz, de prim-procurorul parchetului, de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, de procurorul șef de secție al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

(2) În cazul când măsurile și actele sunt ale primprocurorului, ale procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel, ale procurorului șef de secție al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție ori au fost luate sau efectuate pe baza dispozițiilor date de către aceștia, plângerea se rezolvă de procurorul ierarhic superior.

(3) Dispozițiile alin. (1) și (2) se aplică în mod corespunzător atunci când ierarhia funcțiilor într-o structură a parchetului e stabilită prin lege specială.

(4) În cazul soluțiilor de clasare, plângerea se face în termen de 20 de zile de la comunicarea copiei actului prin care s-a dispus soluția.

(5) Ordonanțele prin care se soluționează plângerile împotriva soluțiilor, actelor sau măsurilor nu mai pot fi atacate cu plângere la procurorul ierarhic superior și se comunică persoanei care a făcut plângerea și celorlalte persoane interesate.

(6) Dispozițiile art. 336-338 se aplică în mod corespunzător, dacă legea nu dispune altfel.

Art. 340. - Plângerea împotriva soluțiilor de neurmărire sau netrimite în judecată (1) Persoana a cărei plângere împotriva soluției de clasare, dispusă prin ordonanță sau rechizitoriu, a fost respinsă conform art. 339 poate face plângere, în termen de 20 de zile de la comunicare, la judecătorul de cameră preliminară de la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în prima instanță.

(2) Dacă plângerea nu a fost rezolvată în termenul prevăzut la art. 338, dreptul de a face plângere poate fi exercitat oricând după împlinirea termenului de 20 de zile în care trebuia soluționată plângerea, dar nu mai târziu de 20 de zile de la data comunicării modului de rezolvare. (...)

7.2. Admisibilitatea recursului în interesul legii

Verificând regularitatea investiției, în raport cu prevederile art. 471 alin. (1) din Codul de procedură penală, care enumeră, în categoria subiecților de drept care pot promova recurs în interesul legii, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, se constată că această primă condiție referitoare la calitatea procesuală activă a titularului sesizării este îndeplinită.

De asemenea, verificând jurisprudența atașată actului de sesizare, care relevă soluționarea, în mod diferit, prin hotărâri judecătorești definitive, a problemei de drept care face obiectul judecății, se constată îndeplinită și cea de-a doua condiție de admisibilitate prevăzută de art. 471 alin. (3) și art. 472 din Codul de procedură penală.

7.3. Cu privire la dezlegarea problemei de drept sesizate, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii reține următoarele:

Practica neunitară ce a declanșat sesizarea este rezultatul evaluării aplicabilității și forței juridice actuale a dezlegării și argumentelor expuse în considerentele Deciziei nr. 1 din 19 ianuarie 2009 pronunțate în recurs în interesul legii (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 18 iunie 2009), în cazul actualei instituții a plângerii în fața judecătorului împotriva actelor procurorului și a soluțiilor de netrimite în judecată. Reglementarea în vigoare include o dispoziție complet nouă față de normele evaluate în cadrul deciziei menționate, art. 339 alin. (5) din Codul de procedură penală, ce face obiectul prezentei evaluări.

Astfel, prin decizia pronunțată în recurs în interesul legii, Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite, în aplicarea dispozițiilor art. 278 alin. 2 și 3 și ale art. 278¹ alin. 1 și alin. 2 teza a II-a din Codul de procedură penală anterior, a stabilit că: "Organul judiciar competent să soluționeze plângerea împotriva rezoluției sau ordonanței prim-procurorului, prin care s-a infirmat rezoluția sau ordonanța procurorului de netrimite în judecată și s-a dat aceeași ori altă soluție de netrimite în judecată, pentru alte motive sau pentru unele dintre motivele invocate de petent, este procurorul ierarhic superior.

Nu mai în situația în care, la rândul său, procurorul ierarhic superior, astfel sesizat, a respins plângerea și a menținut soluția prim-procurorului sau nu a soluționat plângerea în termenul legal prevăzut la art. 277 din Codul de procedură penală, persoana vătămată, precum și orice alte persoane ale căror interese legitime sunt afectate se pot adresa cu plângere instanței de judecată."

La data de 1 februarie 2014 a intrat în vigoare noua codificare, reglementarea instituției plângerii împotriva măsurilor și actelor de urmărire penală încorporând dispoziții noi în raport cu reglementarea abrogată. Cu caracter de noutate este art. 339 alin. (5) din Codul de procedură penală, care prevede că "ordonanțele prin care se soluționează plângerile împotriva soluțiilor, actelor sau măsurilor nu mai pot fi atacate cu plângere la procurorul ierarhic superior și se comunică persoanei care a făcut plângerea".

Potrivit art. 474¹ din Codul de procedură penală, "efectele deciziei încetează în cazul abrogării, constatării neconstituționalității ori modificării dispoziției legale care a generat problema de drept dezlegată (...)".

Așadar, Decizia nr. 1 din 19 ianuarie 2009 și-a încetat efectele la momentul abrogării codificării anterioare, suplimentar, și ca urmare a modificării reglementării instituției în noua lege procesual penală. Perpetuarea dezlegării ar genera o soluție contrară reglementării actuale, prin prelungirea nejustificată a etapei anterioare sesizării judecătorului

de cameră preliminară, echivalentă legiferării unei competențe funcționale, în cascadă, a următorilor procurori-șefi, până la emiterea unei soluții exprese de respingere a plângerii.

Textul supus interpretării nu distinge, însă, după cum soluția este de respingere, de admitere în parte ori pentru alte motive decât cele invocate de petent, iar ubi lex non distinguit nec nos distinguere debemus (unde legea nu distinge, nici interpretul nu trebuie să o facă). Ignorarea acestei reguli de interpretare ar genera o rezolvare contrară voinței legiuitorului, echivalând cu legiferarea. A limita aplicabilitatea textului la o anumită soluție emisă de procurorul ierarhic, aceea a respingerii, cu consecința perpetuării plângerii către eșaloanele superioare, în considerarea principiului subordonării ierarhice, echivalează cu o modificare legislativă a instituției, inclusiv în privința competenței funcționale ce va fi translatată pe verticală, ajungându-se ca organe judiciare (procurori) ce în mod obiectiv nu ar soluționa acele cauze să poată fi investiți.

Interpretarea semantică a normei conduce la aceeași rezolvare potrivit căreia, indiferent de soluția adoptată de procurorul ierarhic superior, petentul nu va fi ținut a formula o nouă plângere pe cale ierarhică. Formula imperativă din text nu mai pot fi atacate exclude dezlegarea potrivit căreia plângerea va fi reiterată până la emiterea unei soluții exprese de respingere.

Aceeași rezolvare a problematicii de drept este antamată și în jurisprudența Curții Constituționale care, evaluând constituționalitatea dispozițiilor art. 339 alin. (5) și ale art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală¹, a reținut că "stabilirea unor reguli speciale de procedură în cazul soluționării plângerilor împotriva actelor procurorului este realizată de legiuitor în exercitarea competenței sale constituționale. Astfel, potrivit art. 126 alin. (2) din Legea fundamentală, legiuitorul poate institui reguli speciale de procedură, ca modalități de exercitare a drepturilor procedurale, principiul accesului liber la justiție presupunând posibilitatea neîngrădită a celor interesați de a utiliza aceste proceduri, însă în formele și modalitățile instituite de lege. Așa fiind, prin instituirea procedurii potrivit căreia ordonanțele prin care se soluționează plângerile împotriva soluțiilor, actelor sau măsurilor procurorului nu mai pot fi atacate cu o nouă plângere la procurorul ierarhic superior, ca de altfel în toate cazurile în care legiuitorul a condiționat valorificarea unui drept de exercitarea sa în cadrul unei anumite proceduri, nu s-a urmărit restrângerea accesului liber la justiție, ci, exclusiv, instaurarea unui climat de ordine, indispensabil, în vederea exercitării dreptului constituțional prevăzut de art. 21 din Constituție. (...)"

¹ Decizia nr. 610 din 28 septembrie 2017 referitoare la respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 339 alin. (5) și ale art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 15 noiembrie 2017 (paragrafele 17 și 18). A se vedea și Decizia nr. 527 din 24 septembrie 2019 referitoare la respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 339 alin. (5) și ale art. 340 alin. (1) din Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 128 din 19 februarie 2020 (paragrafele 16 și 17); Decizia nr. 677 din 6 noiembrie 2018 referitoare la respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 172 alin. (2), art. 336 alin. (2) și art. 339 alin. (5) din Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 10 ianuarie 2019 (paragraful 26).

Continuând argumentul instanței de contencios constituțional, se constată că o astfel de restrângere a dreptului constituțional prevăzut de art. 21 din Constituție, accesul liber la justiție, ar interveni în cazul unei soluții de admitere pentru alte motive, argumente ori temeuri decât cele evocate de petent, atât timp cât accesul la justiție ar fi condiționat de o soluție expresă de respingere.

Din analiza semantică și sistematică a prevederilor art. 339 alin. (5) și art. 340 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală rezultă că esențială pentru admisibilitatea sesizării judecătorului de cameră preliminară este ineficacitatea controlului ierarhic în raport cu interesul evocat prin plângere. Această ineficacitate se transpune judiciar în: nerezolvarea plângerii în termenul legal; dispunerea unei soluții exprese de respingere a plângerii împotriva soluției procurorului de caz; dispunerea unei soluții de admitere întemeiate pe alte motive, de fapt ori de drept, decât cele invocate de petent.

Legitimarea procesuală necesară formulării plângerii la judecător, în această ultimă situație, rezidă din aceea că valorificarea altor elemente de fapt sau de drept în soluționarea plângerii, de către procurorul ierarhic superior, poate reprezenta o lipsă de valorizare a interesului legitim urmărit de petent și echivalează cu respingerea solicitării sale, dând posibilitatea sesizării imediate și directe a judecătorului de cameră preliminară.

Ca urmare, organul judiciar competent să soluționeze plângerea persoanei nemulțumite în ipoteza în care procurorul

ierarhic superior celui care a emis soluția de clasare a admis-o, a infirmat soluția procurorului de caz și a dat o nouă soluție de clasare, pentru alte motive decât cele invocate de petent, în raport cu dispozițiile art. 339 alin. (5) din Codul de procedură penală, este judecătorul de cameră preliminară.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 473 și al art. 474 din Codul de procedură penală,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și stabilește că: Organul judiciar competent să soluționeze plângerea persoanei nemulțumite în ipoteza în care procurorul ierarhic superior celui care a emis soluția de clasare a admis-o, a infirmat soluția procurorului de caz și a dat o nouă soluție de clasare, pentru alte motive decât cele invocate de petent, în raport cu dispozițiile art. 339 alin. (5) din Codul de procedură penală, este judecătorul de cameră preliminară.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 21 martie 2022.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CORINA-ALINA CORBU

Magistrat-asistent,
Adina Andreea Ciuhan Teodoru